

27.2.1959

The *Wall Within הקיר שבתוכנו

[* המילה Wall יכולה להיות מתורגמת ל: קיר או חומה. אני ממליצה שתוך כדי קריאת ההרצאה, תבדקו איזו מילה מתארת באופן מדוייק יותר את מה שיש בתוכם ואם יש צורך, תחליפו בין המילים.]

ברכות בשם ה'. ברכות לכולכם, ידידי היקרים. מבורכת שעה זו.

כל יצור אנושי משתוקק להתורר למושלמות, ליכולת לאהוב, ולטוב לב, לאור ולאמת. התשוקה חיה בניצוץ האלוהי של כל ישות, אבל במצבה הטהור היא לא תמיד חודרת לכל שכבות אי השלמות המקיפות את הניצוץ. אנחנו רואים את זה כאילו השמש זרחה מבעד לזכוכית מלוכלכת, והקרניים שיצאו מן העבר השני לבשו גוונים מעורפלים.

אבל, חברים יקרים, מלבד הרצון הזה של העצמי הגבוה, הרצון למושלמות מגיע גם מהעצמי הנמוך. זה כך עם כל האנשים שהבינו כי אנוכיות ומטרות בשירות עצמי אינן מביאות הרבה תוצאות רצויות. לו הייתם משרתים רק את המטרות ההכרחיות של העצמי הנמוך שלכם, בוודאות לא הייתם אהובים ונערצים. לכן, השאיפה לטוב גם היא אנוכית. תבינו את זה ותכירו בתוך עצמכם כי הרצון לטוב לא בהכרח ובאופן בלעדי מגיע מהעצמי הגבוה שלכם. זוהי בעיה מבלבלת עבור בני אדם רבים. אתם יכולים להשיג בהירות רק אם אתם נהיים מודעים לרגשות, לתשוקות ולמניעים שלכם.

אז אתם יכולים להפריד את המניע הטהור מהאנוכי. הבלבול הזה כל כך חזק לפעמים שאנשים רבים נהיים לא בטוחים האם ללכת אחרי הרצון לטוב, במיוחד לאחר גילוי המניעים האנוכיים. אתם בהחלט צריכים להמשיך ללכת לנכון ולטוב בתוך עצמכם ובפעילויות שלכם, אבל אתם צריכים גם לברר עד כמה הרצון שלכם צבוע על ידי אנוכיות. הקונפליקט הזה עדיין לא מודע. אתם מודעים לכך שאתם רוצים את הטוב, את האמת ואת היפה, אבל יש גם קול בתוכם השואל די ברור, "האם זה באמת טוב טהור, אי - אנוכיות טהורה אם אני עושה כך וכך?" אתם נהיים מבלבלים ולא בטוחים לגבי המניעים הטובים שלכם.

רק העיוורים ממש, אותם בני אדם שהם עדיין תינוקות רוחניים, מחפשים מטרות אנוכיות ומאמינים שהאנוכיות שלהם תשרת את מטרותם. מי שגדל מעבר לינקות הרוחנית יודע היטב שלשרת את מטרותיו של האדם מביא לעתים קרובות חסרון גדול יותר מאשר ההתנגדות לדחפים אנוכיים כאלה. ברמה זו, הישות התפתחה מעבר לשלב הפרימיטיבי ביותר, אך עדיין לא הגיעה לשלב שבו התשוקה לאנוכיות נעלמה מבחינה רגשית. זה השלב שרובכם מוצאים בו את עצמכם, וזה המאבק המאד ממשי שאנחנו עוסקים בו.

הצעד הראשון הוא להכיר תמיד את המשמעות של הרצונות השונים, המניעים, והרגשות שלכם. משם, הנתיב נהיה קל יותר. הכירו היכן הרצון שלכם לטוב בא מן הניצוץ האלוהי שלכם ואיפה זה לא. לאחר שתשיגו בהירות, לא רק שתעשו צעד נוסף בידע עצמי, אבל ההכרה - אף על פי שבשום פנים ואופן לא תהיה מחמיאה או נוחה - תיתן לכם שקט נפשי נוסף. ברגע שאתם מקבלים לגמרי את הרעיון כי לאנוכיות עדיין יש מקום גדול בתוכם מכפי שהייתם מוכנים להודות לפני, ומוכנים לשחרר את הרצון להיות מושלם יותר ממה שאתם כיום, אתם מתחילים להתמודד עם עצמכם במובן הנכון של המילה. לרדת מהסוס הגבוה שלכם (כך במקור - ח.א.) זה בריא; ולבריא, רגשית או אחרת, חייבת להיות השפעה טובה מאוד עליכם. האמת היא תמיד בריאה ומרגיעה, כאשר האדם גמר אומר בדעתו הפנימית שלא להילחם בה יותר.

כאשר האדם מתפתח מבחינה רוחנית ומתבגר מבחינה רגשית, הידע העצמי ממשיך ברמות עמוקות יותר. ברמה הכי שטחית של התפתחות, "טוב" נעשה כלפי חוץ אבל האדם שומר בליבו / נותן מחסה למחשבות אנוכיות ורעות די במודע וביודעין. כאשר מתמודדים עם מצב כזה יש שתי צורות של התנהגות. בנתיב זה האדם מנסה ברוח של הבנה

וענווה אמיתיים לקבל את עצמו כפי שהוא ברגע זה, וגם לקבל את חוסר היכולת להשתנות, בינתיים. לאדם יש את האומץ להודות בפני עצמו כי המושלמות עדיין רחוקה, למרות המעשים הטובים החיצוניים שהוא מבצע בעיקר כדי להתאים עצמו/ ללכת בתלם ולהשיג הערצה. החלופה האחרת היא לנמק, להצדיק ולהתחסד / להיות צדקני, "להסביר" את ההכלה של תשוקות מרושעות או אכזריות כאלה, תוך חיפוש אחר הצדקה עצמית בחסרונותיהם של אחרים. לזה תקראו צביעות. אנשים רבים נמצאים בקטגוריה זו.

סוג זה של התנהגות הוא כל כך מחוספס ויסודי, שאנחנו לא צריכים להעסיק עצמינו עם זה. המקרה הופך להיות קשה לאין שיעור כאשר אותה צביעות הופכת להיות מתוחכמת וקבורה עמוק יותר. רצונות טובים ניכפים על גבי אנוכיים, אשר מדוכאים ומועברים אל הלא-מודע. זה קורה בחלקו בשל המאמצים הכנים של העצמי הגבוה ובחלקו בשל הקצוות האנוכיים של העצמי הנמוך. כאן מתחילים הקונפליקטים האנושיים ההופכים נשמה לחולה ולחלשה. אנו מודאגים, כי אין אדם אשר אין זה חל עליו בדרך זו או אחרת.

ככל שאתם שומרים את המניעים האנוכיים מודחקים, יותר בלבול ואי סדר נוצרים בתוכם. קיימת כאן אי הבנה בסיסית: אתם מבינים שהקטגוריה הראשונה, הצורה הפרימיטיבית ביותר של צביעות, היא לא נעימה, ולכן אתם מדכאים את הרגשות האמיתיים שלכם, בגלל המסקנה השגויה שאין אלטרנטיבה. אתם עושים את עצמכם לא מודעים לקיומם של רצונות שגויים, כי אתם חושבים שאחרת הייתם צריכים להיות כמו הצבועים האלה שאתם לא מעריצים בגלל הגישה שלהם. אתם מתעלמים מהחלופה השלישית שהיא היחידה הבריאה. גישה זו מובילה למושלמות שאתם חותרים אליה: התמודדות עם והודאה שיש רצונות שגויים מבלי להיכנע להם, וכל זאת מבלי לדכא את קיומם. ההתחלה היא תמיד הקשה ביותר והיא: מיון הרגשות שלכם, מציאת משמעותם, להתמודד עם כל מה שהפניתם מבט מהם.

ככל שתלמדו יותר אודות כנות עצמית, כך יכולה האמת לחדור עמוק יותר אל תוך ליבה של הנשמה. אבל זה מצריך עשייה רבה לפני שמגיעים לליבה. בכל מקום שבו מופרדים הרגשות, הדעות, המחשבות, המסקנות והרצונות המודעים מאלו שאינם מודעים, אנו יכולים לראות קיר בנפש האדם. כולכם יודעים שמחשבות ורגשות יוצרים צורות של חומר עדין, שכל פיסה מהחומר היא אמיתית כמו החומר המהותי שלכם. אז הקיר הזה הוא מציאות, ולמרבה הצער, לעתים קרובות מציאות גדולה יותר מאשר החומר שלכם. כי את החומר שלכם הרבה יותר קל להרוס מאשר כמה מהקירות האלה. עם הצד הזה של הקיר אתם מתמודדים ומכירים. מאחורי הקיר אתם מאחסנים את כל מה שלא נעים להתמודד איתו. אתם מאחסנים לא רק את הפגמים והחולשות שלכם, אלא גם את כל הדברים שמבלבלים ומפחידים אתכם. בשל מסקנה מוטעית לא מודעת, אתם ממשיכים לחשוש מפני כל מה שנעול מאחורי הקיר ומונעים מעצמכם להתמודד עם זה.

עכשיו מהו החומר הרוחני של הקיר הזה, חברי? כי חומר רוחני הוא לא חומר שאתם משתמשים בו כי בחרתם בו, כמו שאתם בונים צורה בעולם החומר שלכם. אתם בוחרים בחומר על פי הטעם והצורך, אבל לחומר אין שום קשר איתכם. חומר רוחני, לעומת זאת, הוא תולדה של חשיבה, הרגשה והווייה, והוא נוצר מהם.

אתם לא יכולים להשתמש במשהו שאין לכם. ויש לכם רק את מה שאתם. החומר של הקיר הפנימי שלכם הוא בחלקו הרצון הטוב שלכם שלא יעיל בגלל מסקנות מוטעות ובורות/ נבערות. אל תשכחו כי מטרת הקיר היא לשמור על השלילי במסתור, ואחד המניעים של הרצון הזה הוא למעשה רצון טוב לא מיושם. אבל הוא מורכב גם ממוךף לב, גאווה, רצון- עצמי וחוסר סבלנות. קוצר הרוח שלכם עולה כי בבורות שלכם אתם חושבים ומבקשים להגיע למושלמות בזריזות רבה יותר, פשוט על ידי הקמת קיר זה ונעילת כל מה שייקח לכם הרבה יותר זמן ומאמץ להיפטר מזה. אתם קצרי רוח מדי וגם עצלנים מדי מכדי להתמודד באמת עם מה ששוכן מאחורי הקיר. כל המגמות האלה הן חומרי הבניין של הקיר בנשמתכם.

ככל שמתקדמים בנתיב של ידיעה עצמית ומושלמות, מתחילים לאט לאט להוציא מגמות ועמדות מסוימות מאחורי הקיר ולהעביר אותן לתודעה. כולכם מכירים את התהליך שבאמצעותו עושים זאת. זו העבודה שאני דוגל בה ומלמד. בתהליך זה הקיר נסוג. ככל שיותר דברים יוצאים מאחורי הקיר, פחות מגמות נשארות נעולות בפנים.

זוהי עבודה טובה, והיא צריכה להמשיך עוד ועוד. אבל, חברים שלי, קיר זה צריך להתפורר יום אחד אם אתם רוצים להיות בשלמות ובריאים באמת. כל עוד אתם שומרים על חלק כלשהו של הקיר בתוכם, לא משנה כמה הצלחתם לגרום לזה לסגת, אתם עדיין לא בשלמות. אתם לא מתפקדים כפי שאלוהים התכוון שתתפקדו. לכן, המטרה שלכם צריכה להיות הריסת הקיר לגמרי. ברוב המקרים, זה לא יכול להיעשות בבת אחת, ואם זה נעשה בחופזה, אנשים עלולים לסבול מהתמוטטויות וכל מיני סיבוכים אחרים. במקרים רבים רצוי להסיג / להרחיק את הקיר ולהרים בהדרגה את מה שעומד מאחוריו.

כך הקיר לא רק נסוג, אבל אם נעשה כהלכה, החומר עצמו נחלש. אחרת, אפשר להצליח להוציא דברים מסוימים ולדחוק קצת את הקיר אל הרקע, אבל שם הוא יישאר בכל הכוח - אולי אפילו יתחזק. אסביר בתוך רגע איך זה יכול לקרות וכיצד להדוף את הסכנה.

תנו לי להדגיש שוב כמה חשוב להיות מודעים לצורך להרוס יום אחד את הקיר שלכם. זה יכול וצריך לקרות מבלי לטלטל את האישיות בצורה מופרזת. התחייה הרוחנית שלכם יכולה להתרחש רק לאחר שהקיר נעלם. אז הנשמה שלכם עומדת עירומה מול היוצר שלכם, מול עצמכם. אתם צריכים להיות כל כך עירומים, כל כך ריקים, כך שהחומר האלוהי יכול למלא אותכם ולהכות שורש בתוך עצמכם. כל עוד הקיר הקשיח שלכם נשאר, חלש ככל שיהיה, נידחף לאחור ככל שניתן, החומר האלוהי אינו יעיל במידה של הכוח של הקיר. במילים אחרות, ככל שהקיר חזק יותר, כך חלשה יותר ההשפעה של החומר האלוהי שממתין לחדור ולמלא אתכם.

אז, ידידי היקרים, כולכם שעובדים בנתיב הזה בהצלחה כזו רבה, דמיינו את הקיר הזה בתוך עצמכם. אתם יכולים למצוא את זה במדיטציה, אתם תחושו בזה על ידי התבוננות בתגובות שלכם, ואז תדעו איפה עומד הקיר. לאחר האיתור שלו, יהיה לכם הרבה יותר קל סוף סוף להיפטר מזה לגמרי.

עכשיו אני אדבר על סכנה שאתם צריכים לנקוט באמצעי זהירות מפניה. זה הסיכון של להתחיל עם התחלה טובה בחילוץ כמה מגמות נסתרות מאחורי הקיר אבל חיזוק הקיר, באופן לא מודע, על ידי שימוש במדידות שבחצי הדרך. מתי וכיצד זה קורה? זה קורה כאשר מחשבה אמיתית, הוראה, פילוסופיה או הכרה משמשת הסוואה שמאחוריה אתם ממשיכים להסתתר. זה קורה לעיתים תכופות כל כך, חברים שלי. שום אמת אינה פטורה מגורל זה. אנשים רבים מחפשים אחר האמת; והאמת יכולה להגיע אליכם באמצעות ערוצים רבים. אבל לא משנה כמה כן החיפוש, כמעט כל אחד רוצה להתנגד להתמודדות עם דברים מסוימים בתוכו. שני הרצונות הסותרים יכולים להתקיים יחדיו; אחד מחפש את האמת, ואחד יכול להשתמש באמיתות אלו כדי לחזק את הקיר. כך אתם יכולים להסתיר את הפגמים שלכם, קונפליקטים רגשיים, פחדים ומגמות שליליות מאחורי האמת. בגרסתו הגסה והשטחית, קל לזהות את השימוש לרעה בִּפְּאָמָה. אתם מזהים אותו בכל פנאטי, בכל מי שנצמד בקשיחות לדוֹגְמָה / הנחה שמקבלים כאמת מוחלטת, בכל דת שהיא. אדם כזה יכול לבצע כל מיני עוולות, יש לו כל מיני תגובות שגויות, בעוד הוא מציג את האמת הדתית על פי בחירתו.

אבל אל תשכחו שבעקרון, אותו דבר קורה כמעט בכל אדם, רק בדרך הרבה יותר מתוחכמת. ואם אתם הופכים להיות רגישים, אם אתם מגייסים את האינטואיציה שלכם, תשמעו ותבחינו היטב בדפוס זה כאשר אחד האחים או האחיות שלכם נופלים לתוך זה. אתם תתנגדו לזה, אבל תתעלמו מכך שאתם עושים את אותו הדבר, רק שאתם משתמשים באמת אחרת כמגן. זו עשויה להיות אמת דתית, רוחנית, מטפיזית, אמת פילוסופית; זה יכול להיות אתיקה ומוסר טהורים (ethics and morals), ללא כל ההשלכות הדתיות; זה יכול להיות פסיכולוגיה או פסיכואנליזה. תיאוריות רבות, מונחים, וביטויים בהם אתם משתמשים נכונים וככאלה הם טובים. אבל ברגע שמתמשים בהם בדרך זו, זו התעללות בהם ולכן הם מאבדים את תקפותם. הם מתים, נוקשים וחסרי משמעות. שום אמת אינה פטורה מגורל זה אם אינכם ערניים, אם אינכם מחפשים נטייה זו בתוכם. ההדרכות הממשיות שאני נותן לכם עלולות לעבור התעללות באותו אופן. זה אף פעם לא נעשה בכוונה, כמובן, אלא בלי לדעת.

לדוגמה, כאשר אתם משתמשים במונחים מסוימים וכבר לא מרגישים את המשמעות האמיתית שלהם, אז הגיע הזמן לבדוק את עצמכם כדי לראות אם לא במודע נפלתם או לא לתוך מלכודת זו. אתם יכולים אפילו להסתתר מאחורי הכרה אמיתית לגבי עצמכם, נאמר דימוי, מסקנה שגויה, או מישגים מסוימים שמצאתם. אתם יכולים להסתתר מאחורי

זה, אתם יכולים להשתמש בזה כחזית החיצונית של הקיר שלכם. כאילו משהו בתוכם אמר, "אני הולך עד מרחק מסוים, לא רחוק יותר. אני מוכן להודות כעת בכך וכך, אבל לא יותר מכך. ההודאה בפגמים מסוימים והיבטים שליליים פנימיים תרגיע / תפייס את אלה שעוזרים לי להגיע לליבה של הווייטי. אף אחד לא יכול לומר אז שאני ממאן. אבל מה שבאמת מפריע לי, לא אחשוף מרצון. מצאתי דרך טובה להיות מסוגל להמשיך בהסתרות."

אולי כל זה נשמע לכם מוזר ואתם עדיין לא קולטים למה אני מתכוון. תנו לי לנסות לעשות את זה קצת יותר ברור. נניח שהתחלתם בנתיב זה בתום לב וברצון טוב והתקדמתם היטב. הגעתם למספר הכרות חשובות. עברתם את השלב כאשר ההתנגדות שלכם להתמודד עם עצמכם באה לידי ביטוי במציאת תירוצים והצדקות לא ללכת בדרך כזו, למרות החיפוש שלכם אחר זה. לפיכך שברתם את ההתנגדות הראשונה ודחתם את הקיר במידה ניכרת לתוך הרקע, מאפשרים למידע מסוים להסתנן מבעד. בשלב זה אתם מפליגים בדרך הנתיב עצמו, בעוד שבעבר נאבקתם בלבד כדי לעלות על זה. אבל אל תדמינו שאז התגברתם לנצח על כל ההתנגדות. כל עוד אתם משמרים את הקיר, התנגדות היא בלתי נמנעת, ורק הצורה וההתגלות שלה תהיינה שונות. אמנם לפני כן היו לכם כל מיני ספקות, חששות, תירוצים, ואמיתות לגבי ההצטרפות לנתיב זה, עכשיו אתם עובדים ומגלים, אבל עדיין עם כמה הסתייגויות. כדי להצדיק את ההסתייגות הזאת, אתם לוקחים את הממצאים שמצאתם עד כה ומפתחים אותם. אתם יכולים אפילו לתת להם לגדול לחשיבות לא פרופורציונלית כדי למנוע מעצמכם לחדור עמוק יותר. אתם משתמשים באותן מילים שוב ושוב עד שהן הופכות נוקשות ולא נושאות יותר את כוח החיים החי. כל אמת צריכה לעשות בדיוק את זה. אם זה כבר לא נעשה, אם המילים נהיו אוטומטיות, אז הגיע הזמן לבחון את עצמכם מנקודת מבט זו ולמצוא את הקיר שלכם שוב. ברגע שאתם מודעים לכך, אתם יכולים לנהל מאבק בריא עם הפורות וההתנגדות שלכם.

רק אתם בעצמכם יכולים לגלות מתי ואיך אתם מתחבאים מאחורי הקיר שלכם, ובאיזו אמת אתם משתמשים בצורה לא ראויה/בלתי הולמת. רק על ידי בחינת התחושות שלכם, על ידי הקשבה לתוך הרגשות שלכם אתם יכולים לקבל את התשובה. העובדה שהתגברתם על ההתנגדות הראשונה וזכיתם בניצחון הראשון שלכם היא, ברוב המקרים לפחות, ציון דרך המצביע על כך שלא תעזבו נתיב זה שוב. אבל אין פירוש הדבר שהתנגדויות אחרות אינן ממתנינות, שניצחונות אחרים אינם חייבים להיות מנצחים (to be won). למרות שיתכן ואף פעם לא תעזבו את הנתיב הזה, אתם עלולים להיתקע בנקודה מסוימת ולהסתובב במעגלים בלי לחדור עמוק יותר. זה קורה כאשר האמת והממצאים האמיתיים משמשים כמסתור.

הלא-מודע באופן מולד מתנגד לוותר על תחבולותיו/תכסיסיו. הוא מחשיב יציאה לאור למקום פתוח כסכנה חמורה. הוא בעצמו ומסיק מסקנות מוטעות לחלוטין במובן זה, כמו בהרבה אחרים. לכן הוא מתנגד לתת לקיר להתפורר ורוקח כל מיני תחבולות כדי למנוע מכם לעבוד בכיוון זה, לא משנה כמה טובות הכוונות שלכם עשויות להיות. זה צריך להיות אזהרה עבורכם להראות לכם מה יכולה להיות נקודת הסכנה בשלב זה, באיזה כיוון להסתכל בתוך עצמכם, כדי להשיג עוד ניצחונות ולחדור עמוק יותר לתוך הנשמות שלכם. עכשיו אתה יודעים מאיזו זווית לפנות לעצמכם כדי למנוע קיפאון. האם זה ברור, החברים שלי?

חישבו היטב על מה שאמרתי. הצבעתי על סכנה סמויה, סכנה מתוחכמת/ מעודנת. אם אתם באמת נכספים לגרום לקיר להתפורר, להיעשות עירומים בנשמה שלכם, אז תרגישו די ברור איפה ובדיוק באיזו דרך הקיר שלך קיים. תמיד קל יותר להבחין בכך אצל האדם האחר, אבל האדם אינו מודע לכך לחלוטין לגבי עצמו. אתם יכולים להסתתר מאחורי אמת אחרת, מאחורי הכרה אחרת, למרות זאת ייתכן ואתם מסתירים בדיוק כמו האדם האחר. קחו את הכוונה שלכם לתוך התפילות שלכם, חברים שלי. בקשו מאלוהים לעזור לכם ראשית לראות את הקיר ולאחר מכן לתת לכם את האומץ ואת הענווה לשבור אותו.

ועכשיו, לפני שאנחנו פונים לשאלות שלכם, אני רוצה להגיד לכם כי התממשה תוכנית ליצור קבוצה שניה קטנה יותר, בדומה למעגל הפנימי שנקרא הראשון. אנו ממליצים על כך מאוד. בעבודה קבוצתית משותפת כזו אתם יכולים להשיג הרבה. אתם יכולים לעזור אחד לשני. כל אחד מכם שעובד בקבוצות של איתור הדימוי צריך להצטרף לקבוצת עבודה נוספת, שבה תוכלו לדון בבעיות, בקשיים ובהצלחות שלכם. במקביל, זה יעזור לרבים ליצור קשר. אנו מעודדים ומברכים את המחויבות הזו.

ועכשיו, ידידי היקרים, אני מוכן לשאלותיכם.

שאלה: האם זרמים, כפי שאתה משתמש בביטוי במובן פסיכולוגי, משמשים כמכשיר את המוח הלא מודע או המודע? במילים אחרות, האם המוח הלא מודע הוא מכשיר, או שהם מחוברים או זהים?

תשובה: איננו יכולים להגיד שזה כך או כך. זרם הוא למעשה תוצאה של התחושות שלכם, המחשבות, הרגשות, העמדות. זהו סך כל המגמות והתכונות המודעות והלא מודעות שלכם. זה מה שמנהל אתכם ומביא את חייכם וזה מה שקורה לכם בתוך ערוצים מסוימים.

הבה ניקח את זרם הרצון העצמי. זה שם. אתם משתמשים בו, לא מְשַׁנֶּה אם במודע או שלא במודע. השימוש ברצון העצמי מחולל זרם, ולזרם יש השפעה. הזרם של הרצון העצמי אינו הרצון העצמי עצמו. זהו הרצון העצמי בפעולה. רצון עצמי יכול להיות רדום, זה יכול להיות לא בשימוש. אז הזרם יהיה חלש, או כל כך חבוי בהשפעות שלו שהאישיות לעולם לא תדע מה גורם להשפעות. אבל אם הוא נמצא בשימוש, גם בלא-מודע, גם אם הוא אינו מתגלה ככזה, גם אם הוא מתבטא בדרך מעגלית מאוד ונסתרת, הביטוי שלו נגרם על ידי הזרם. תארו לעצמכם משהו כמו חשמל. צריך תנאים מסוימים כדי לייצר זרם חשמלי. זה בדיוק אותו דבר. זרם חשמלי הוא תוצאה של התנאים שיכולים ליצור אותו. האם זה ברור?

שאלה: אבל המיינד/המוח (mind) המודע או הלא מודע יהיה מכשיר או מחסן?

תשובה: ובכן, מחסן אינו זהה למכשיר. זה המיינד שמייצר אותו, הלא מודע או המודע. אתם יכולים לומר שזו האישיות, המורכבת מהמיינד המודע והלא-מודע, שמייצרת אותו. לכן זה לא הכלי. מכשיר הוא משהו פסיבי. אבל המיינד מייצר באופן פעיל זרמים.

שאלה: היכן מסתיים ה"צריך" (must) ומתחילה החובה (duty)? איך אתה מבחין בין השניים?

תשובה: ה"צריך" או הכפייה הפנימית הם תמיד תוצאה של מניעים שקריים, מעורבבים ומבולבלים. החובה היא משהו וולונטרי לחלוטין. אם אתם ממלאים חובה ללא כפייה פנימית, אתם עושים זאת כי החלטתם על כך. זה יכול להיות משהו שנדמה שהחיים כופים עליך. אבל ברגע שאתם מכירים שאתם לא יכולים להיות את החיים לחלוטין כפי שתבחרו, שהחיים מביאים סיטואציות ומצבים קשים שצריך לקבל, אם אוהבים אותם או לא, הגישה הבריאה היא לומר כן לחיים כפי שהם. אז אתם מקבלים חובה מרצון. אם אתם לא מקבלים את זה מבחינה רגשית ועושים את החובה כי אין לכם ברירה אחרת, אתם מתנהגים תחת כפייה, בניגוד לרצונכם, ואז זה "צריך". לימדתי אתכם, למשל, כי פגמים של החיים יש לקבל ברוח זו. זה כולל גם דברים שהופכים לחובה שלכם.

מי שמתמרד כל הזמן נגד תנאים בלתי מושלמים אלה, אף כי המרד עשוי להיות לא – מודע לגמרי, פועל בניגוד לרצונו, כמו ילד שנאלץ לציית. היחס הבוגר הוא החופשי. סוג זה של חופש לא אומר שתמיד אפשר לעשות בדיוק כמו שאתם רוצים, אלא שמקבלים את הצורך בנפש חפצה, עם "כן" פנימי. כלומר, הגבול הוא בהבחנה המאוד דקה בין לאמר כן לחובה מוטלת או בלתי נמנעת, או להיאבק בה ולהיאלץ לקבל אותה בניגוד לרצונכם. ההבדל טמון בגישה שלכם.

שאלה: מהו הקשר וההבדל בין ההילה של האדם לבין הִסְפֶּרָה הנוכחית שלו - או תמונת הנשמה?

תשובה: אלה דברים שונים לגמרי. לאף אחד אין שום קשר עם האחר. הִסְפֶּרָה בנויה על ידי מעשיו של האדם, מחשבותיו, עמדותיו ורגשותיו. זה לא משתנה מהר, כי שינוי באישיות לא יכול להתחולל במהירות. לכן, הספרה סטטית יותר ותישאר עד שהאישיות משתנה. זהו תוצר של חיי האדם ויהיה אחר כך לבית הרוחני של הישות. ההילה היא הנביעה של האישיות ואין לה שום קשר ישיר עם מה שאתם בונים. אולי אנחנו יכולים להסביר את זה כך בצורה הטובה ביותר: הספרה היא תוצאה של הפעילות שלכם. הפעילות יכולה להיות גם לא מודעת. זוהי הפעילות של הנשמה שלכם. ההילה היא תוצר של המצב הפסיבי שלך. זה תוצר של מה שבכם שהוא מצב ההוויה. זה מה שאתם, לא

מה שאתם עושים. זו הדרך הטובה ביותר שאני יכול להסביר את זה. אין לי מילים אחרות. ומבחינת הביטוי המעשי/ ההתגשמות, ההבדל הוא חזק. רואה נסתרות יכול לראות את ההילה של האדם, אשר נובעת מן הגופים העדינים וחודרת לגוף הפיזי. היא משתקפת בצבעים משתנים, מצבי רוח שונים, מחלות גוף ונפש, סוג האישיות הבסיסית שהינכם. הספירה הרוחנית שאתם בונים עם הפעילות שלכם יכולה להיראות על ידי מספר קטן מאוד של רואי הנסתר, אלא אם כן הם מקבלים ראייה כזו עם העזרה שלנו למטרה מסוימת. זה משהו שלא כל אדם נושא. אני לא יכול לבטא את זה בשום דרך אחרת. אני יודע שקשה להבין, אבל תצטרכו לעשות את המיטב מהמילים שלי.

שאלה: בקשר להרצאה שלך על סמכות, אתה יכול לתת עצה כלשהי נוספת לאדם אשר מוצא שעם צורה מסוימת של סמכות הוא שומר חוק בלא מודע, אבל במודע הוא מפר חוק מוחלט עד לנקודה של טינה חריפה, סלידה ואי סובלנות כלפי סמכות מסוימת זו?

תשובה: אשמח לענות על שאלה זו. משנעשתה ההכרה, כי באופן לא מודע הוא שומר, בעוד שהוא מורד במודע, במיוחד נגד צורה מסוימת של סמכות, הבסיס לשינוי מונח. ללא הכרה זו, שום דבר לא יכול להשתנות. השלב הבא הוא מה שאני אומר שוב ושוב: שימו לב לתגובות שלכם בחיי היומיום שלכם מנקודת מבט זו: "מה אני מרגיש? איך הייתי רוצה להיות? למה אני מגיב ככה? מה מסתתר מאחורי התגובה הזאת? מהן ההרגשות המניעות אותי להגיב במקרה אחד כך ובדיוק הפוך במקרה אחר? למה אני פעם שומר חוק ופעם מפר חוק?" כאשר אתם סוף סוף מצליחים לענות על שאלות אלו על ידי למידה להפוך את ההרגשות שלכם למודעות ורהוטות, תוכלו להבין שכבות עמוקות של ההווה שלכם, שאחראיות על התגובות שגיליתם לאחרונה. אבל הן עדיין לא התשובות הסופיות. הן רק מובילות אליהן.

בצעו התבוננויות/ תצפיות קבועות ומנותקות בתגובות היומיומיות שלכם. מיצאו את היחס שלכם אליהם, ולימדו מהם למצוא מה שנמצא מאחוריהם. זה כשלעצמו במידה רבה כבר גורם מרפא. יתר על כן, על ידי עשיית כל זה ללא חיפזון, ללא מתח, אבל עם התמדה איתנה, תוכלו לראות את כל המסקנות המוטעות הקשורות עם עמדות כאלה. הדבר החשוב הוא לאחר מכן לחשוב לעומק על המסקנות הללו, לראות מדוע וכיצד הן שגויות, ומה תהיה המסקנה הנכונה. תטפחו את תהליך החקירה הזה והבחינו כיצד ההרגשות - שעובדות לאט יותר ממנגנון המוח - עדיין דבקות בדפוסים הישנים שלהם. אז הרגשות אלו תתחלנה להשתנות בהדרגה, בהתחלה באופן בלתי מורגש כמעט. זו הדרך היחידה, חברים שלי.

בהקשר זה, אני רוצה להזכיר משהו שאמרתי לאחרונה בפגישה פרטית כי אני סבור שזה מספיק חשוב בשביל כולכם. הסמכות היא לא רק מה שמייצג את האויב מבחינה רגשית, הכוחות המגבילים האוסרים עליכם לעשות את מה שאתם רוצים. הסמכות יכולה להיות גם מיוצגת עבורכם באופן אישי על ידי האנשים שאתם אוהבים ביותר, כי אתם תלויים בהם. רובכם עוברים את זה בילדות. אחרי הילדות מצב זה עשוי לחזור על עצמו אצל המבוגר בגרסה קצת אחרת. אתם אוהבים את ההורים שלכם, ובכל זאת הם הסמכות שלכם. הסכסוך בא לידי ביטוי משום שאהבתם אותם. אתם עשויים לתהות כיצד לפתור את הבעיה, שהיא שאינכם יכולים להרגיש תלויים במי שאתם אוהבים, ולכן אדם זה הופך להיות הסמכות שלכם. התשובה לשאלה זו היא: בחנו את האהבה שלכם ומיצאו את הדרך האמצעית הנכונה. קיצוניות אחת היא חוסר היכולת לוותר על העצמי ועל כן חוסר היכולת לאהוב בכלל; גם פחד חזק מדי ורצון עצמי, אשר מונעים מכם מלשחרר את העצמי. הקיצוניות האחרת היא תלות יתר הנובעת מהנטייה להרפות יתר על המידה בכיוון הלא נכון. בכל מקום שבו קיים חוסר איזון כזה, זרמים אחרים לא בריאים ומזיקים גוברים, ואת האיזון צריך להקים על ידי שנהיים מודעים לבעיה ולהסתכל בה בכנות עד שאתם מזהים כל אחד משני הקצוות הלא נכונים. הנטייה השכיחה יותר היא לא לוותר על העצמי בכלל. תתבוננו בזה שוב ושוב. רק תכירו בכך, והתפללו להדרכה ואישור. ואז, בהדרגה, הרגשות שלכם ימצאו את הדרך האמצעית הנכונה.

האדם שמי שאהוב עליו הופך עבורו לסמכות בגלל תלות מוגזמת, ילמד שגם אם באהבה בריאה ואמיתית האדם נותן את עצמו לחלוטין, האדם משמר את העצמי בדרך חדשה שאינה שומרת את האישיות ללא הגבלה ותלותית. אתם חייבים לקבל את עצמכם בחזרה באופן מחודש וחופשי יותר מאשר אי פעם, על ידי שתשחררו את עצמכם לחלוטין. הפחד של ויתור על עצמי הוא כישלון נפוץ מאוד, זה גורם שכיח של חלף. אבל יש גם מקרים שבהם קיימת קיצוניות הפוכה. אבל הניגודים דומים עכשיו זה לזה וקרובים יותר מכפי שאתם עשויים לחשוב. הוויתור האמיתי יבחר את

הדרך הנכונה ואת הנסיבות הנכונות שבהן אין התעללות אי פעם, כאשר בגרותו של האחר עונה על בגרותו של האדם. האדם הלא בוגר יבחר באופן עיוור את האובייקט שעשוי לנצל את הווייתו על העצמי. והחשש מפני זה יוצר את הקיצוניות האוסרת על העצמי מלוותר בכלל על עצמו. בגרות היא הבנה מודעת, אשר, בתורה, מעלה את הכוחות האינטואיטיביים שיהפכו את הבחירה לנכונה כשאף אחד לא לוקח רווח /תועלת מוגזמים.

שאלה: איך עולם הרוח שופט אדם המחפש את האמת, אך עדיין בורח מעצמו ובוחר בדרך הקלה?

תשובה: זה תלוי לחלוטין בהתפתחות של האדם המדובר. לא מכולם מצפים את אותו דבר. יש אנשים שפשוט מנסים לחיות נכון ולא לבצע פשעים, שחיים חיים ממוצעים והגונים. עבורם זה הכי הרבה שאפשר לצפות. זה דורש את כל המאמץ שלהם לעשות בדיוק את זה. זה כל מה שהם מסוגלים בגלגול הזה. אדם כזה מוצא הגשמה רבה יותר מאשר מי שהולך בנתיב בלב חצוי ועוצר באמצע הדרך. זה האחרון אולי לא עושה כמיטב יכולתו.

אתם בני האדם תמיד נוטים לשפוט את כולם באופן דומה. אנחנו לא יכולים לעשות זאת כי כל אחד הוא בגיל רוחני שונה. כל אחד הגיע לשלב התפתחותי אחר במובנים שונים של אישיותו. ישנם גורמים בסיסיים שונים להתחשב בהם. המאפיינים, החוזה והמשימות שונים, על פי גלגולים קודמים. אם, למשל, אדם המסוגל לחפש ולהתייצב מול העצמי נכנע בגלל עצלות, גאווה, או מכל סיבה שהיא, אשר נצמד לקו של ההתנגדות הכי פחותה, התוצאה חייבת להיות מורגשת על ידי הישות.

אנחנו בעולם הרוח לא שופטים בצורה מוסרית; אנחנו לא מענישים. כל זה לא בסדר. אין דבר כזה. אתם מענישים את עצמכם. אם אתם הולכים נגד התוכנית שלכם, אם אתם לא עושים את מה שאתם מתוכננים לעשות כאשר אתם נכנסים לתוך החיים האלה, אתם מציירים נסיבות כלפי עצמכם אשר סוף סוף ידחקו אתכם לפינה וזה לטובתכם. אתם יכולים להבחין בזה אצל אנשים מסויימים. החיים דוחקים אותם לפינה, לא בגלל שאלוהים מעניש אותם, אלא בגלל שהם יוצרים צורות מסוימות בתנועה המתנגדות לתוכנית החיים שלהם. כאשר תוכנית החיים מופרת, תוכנית החיים עצמה מתחילה לפעול כדי להביא להגשמה. אם הבחירה של האישיות מכוונת נגדה, תוכנית החיים צריכה לפעול אחרת מאשר אם האדם דבק בה. אבל התוצאה חייבת תמיד להיות זהה.

החוויות ומרכיב הזמן יהיו בהחלט שונים. אבל התוצאה הסופית חייבת להיות זהה. כי תוכנית החיים פועלת כדי ליצור איזון והרמוניה. ככל שהאישיות עובדת באופן יותר נבער נגד האיזון וההרמוניה, כך גם תהליך יצירת האיזון וההרמוניה חייבים להיות יותר צורמנים / דיסרמוניים, אבל בסופו של דבר זה חייב לבוא. זהו כוח הריפוי של הטבע. אותו כוח ריפוי עובד באלמנטים, בגוף, כמו גם בנשמה. בכל פעם שמשוהו מבקש להוציא את הכוחות האוניברסליים מתוך איזון, כוחות הריפוי של הטבע מתערבים כדי להחזיר את האיזון. אבל ההתייצבות הזו עשויה לעתים קרובות להיראות כמו מהפך. בנשמה, כאשר אתם הולכים נגד התוכנית שלכם, בדיוק אותו סוג של התפרצות מתרחשת כמו בסופת רעמים או ברעידת אדמה. אבל בסופו של דבר האיזון מוקם מחדש. כי שום דבר אחר לא יכול לגרום לכם לראות ולשקול מחדש את הכיוון שהלכתם בו, מלבד המהפכים לכאורה של העשייה שלכם שהם התרופה של הטבע.

במשך זמן רב אתם יכולים להוליך את עצמכם שולל אל אמונה כי כל התקלות / הביש מזל בחיים שלכם נובעים מאי צדק, מכוונת זדון וממישגים של אחרים. אבל יש גבול כמה זמן אתם יכולים להמשיך להאמין בכך. בסופו של דבר המצב / הסיטואציה חייבת להתעורר כשאתם נדחקים לפינה של השגיאות שלכם, כשאתם מתמודדים עם העובדה שאין להכחישה שבעצמכם יצרתם את האומללות, וזה יעיר אתכם ויגרום לכם לשנות את המסלול שלכם. ככה אנחנו רואים את זה. אנו מכירים את חוק הריפוי הנדיב הזה כפי שהוא קיים רק ביקום. וכאשר אנו רואים אדם אנו יודעים מיד על פי צורות הנשמה, על פי התמונות שבתוך, אם הוא או היא הולכים לגמרי על פי תוכנית הנשמה, או חלקית, סוטים בקצת אבל לא מספיק כדי לאבד את המסלול לחלוטין, או אם לגמרי מחוץ לדרך שלו או שלה, ובכך לייצר ולבנות לאט לאט את התנאים שנראים לבסוף כמו טרגדיה, אבל הם אינם אלא בריאה של כוחות הריפוי של הטבע.

ידידי היקרים, מותר לי לברך את כולכם ואת יקיריכם, כאן על פני כדור הארץ, כמו גם בעולם הרוח: ברכות של ריפוי, ברכות של אהבה, כוח ואומץ. לכו בנתיב זה, יקירי. ואלה מכם שעדיין לא מצאו את הדרך, התפללו שאלוהים יראה

לכם את הרצון שלו ואת האמת שלו שהיא האמת היחידה. פיתחו את עצמכם כדי להיות מוכנים לקלוט אמת זו בלבד. לכו בשלום, יקרים לי מאד, קבלו את אהבתנו העוטפת כל אחד מכם. ואם תוציאו / תשלחו החוצה את הרגשות הפנימיים שלכם, תדעו שאתם לא לבד. היו באלוהים!

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.